

ter vil det oftest blive saaledes, at man kommer til at yde denne Hjælp i Tilfælde, som ere af nogenlunde forbigaaende Karakter, men paa den anden Side forekommer det mig, at der ikke kan være Tvivl om, at der ogsaa maa holdes en ganske vid Mulighed aaben for at yde Hjælp i Tilfælde, hvor den bliver ikke blot af nogenlunde langvarig, men man kan endogsaa sige af vedvarende Karakter. Den modsatte Opfattelse er i den sidste Tid kommen ret hyppigt frem, men jeg ser ikke rettere, end at den ikke har nogen som helst Støtte i Lovens Ord, at den strider mod de Udtalelser, som kom frem, den Gang Hjelpekasseloven behandlede, og at den er i skarp Uoverensstemmelse med den Fortolkning af Hjelpekasseloven, som Indenrigsministeriet fra første Færd har hævdet, og i Strid med den Praksis, som stadig har været fulgt, saa længe denne Lov har været gældende.

Bestemmelsen om Hjelpekassernes Opgave findes i Lovens § 4, hvor der siges: „Hjelpekassens Opgave er at støtte værdige trængende, som have fast Ophold indenfor vedkommende Kasses Omraade og ikke nyde Fattigunderstøttelse, i deres Bestræbelser for at ernære sig uden Hjælp af Fattigvæsenet“. Der staar her intet om, at Hjælpen kun kan være af forbigaaende Karakter. Ved de i sin Tid her i Salen førte Forhandlinger om Forslag til Lov om Hjelpekasser, udtalte den nuværende højtærede Konseilspræsident sig derom og roste meget dette Lovforslag. Han skildrede, hvorledes der herhjemme var ved at foregaa en Udvikling, hvorved man kom mere og mere bort fra det egentlige Fattigvæsen, og han udtalte Haab om, at denne Lov maatte bidrage til, at man gik videre i dette Spor, og at man maatte naa til, at det frivillige Fattigvæsen, altsaa et Fattigvæsen af den Art, som Hjelpekasserne skabe, blev det normale, og det gamle Fattigvæsen blev Undtagelsen. Og da Lovforslaget behandlede oppe i Landstinget, udtalte Ordføreren for det daværende Venstreformparti sig meget stærkt i samme Retning.

Hvad Indenrigsministeriets Fortolkning af Lovens § 4 angaar, vil man finde Oplysning i en lille Bog om Hjelpekasseloven, som udgaves i September 1908, altsaa omtrent paa det Tidspunkt, da hele den store Omvæltning fandt Sted, der ogsaa medførte, at den Mand, der havde gennemført Hjelpekasseloven, forlod Indenrigsministeriet og erstattedes af den nuværende Kon-

seilspræsident. I denne lille Bog siges i de indledende Bemærkninger: „Paa den anden Side maa det fremhæves, at der ikke er Hjemmel til at indskrænke Lovens Virkeomraade til at gælde Personer, der ere i øjeblikkelig eller forbigaaende Trang. Hjælpen tænkes vel i Hovedsagen ydet til Personer, om hvem det maa formodes, at de ikke vedblivende ville trænge til Hjælp, men det kan dog ikke anses for udelukket efter Omstændighederne at yde Hjælpen ogsaa i Tilfælde, hvor der er overvejende Udsigt til, at den vil blive vedvarende eller periodisk tilbagevendende“. I Overensstemmelse hermed er det Cirkulære, som, da Loven traadte i Kraft, blev udstedt af Indenrigsministeriet. Jeg tror derfor, at man vil gøre et Skridt tilbage, et Skridt, som fører i urigtig Retning, hvis man nu anvender en indskrænkende Fortolkning af Hjelpekasseloven, og jeg tror, at det vil virke skadeligt, hvis man tager den Lov, vi nu ere i Færd med at vedtage, som Paaskud dertil.

Den højtærede Indenrigsministers Udtalelser herom have været lidt vakkende. Ved første Behandling udtalte han først meget stærkt, at det skulde være en ganske kortvarig og forbigaaende Hjælp, men paa given Anledning sagde han bagefter, at Hjælpen dog kunde strække sig over 5 Aar. Det er i det hele taget saaledes for den højtærede Indenrigsministers Vedkommende, at hans Sjæl er ligesom delt mellem de gamle Stemninger overfor den humane Lovgivning og de nye Stemninger, der i det sidste Par Aar ere dukkede op i saa vide Kredse herhjemme. Jeg haaber, at den første Opfattelse maa blive den sejrende hos ham saavel for Hjelpekassernes Vedkommende som i det hele taget. Jeg tror, at der er megen Grund til det; Forholdet er ingenlunde det, at en saadan Forstaaelse af Hjelpekasseloven overflødiggøres, fordi vi gennemføre det foreliggende Lovforslag. Under Drøftelsen af dette Lovforslag har man Gang efter Gang talt om den ene og den anden Udvidelse. Man har talt om det Tilfælde, at en Mand blev sindssyg, og hans Hustru sad tilbage med Børnene, som hun havde meget svært ved at forsørge. Man har talt om det Tilfælde, som man kunde tænke sig Lovforslaget udvidet til at omfatte, at en fattig Familie sad med et Plejebarn. Man har navnlig tænkt paa det Tilfælde, at en Bedstemoder maatte tage sine Børnebørn til sig og skulde forsørge dem. Tilsaadanne Tilfælde har man ønsket Loven udvidet, idet man har sagt: